RANĂ ÎN CER

RADU PAVEL GHEO

Republica Naţională de Rumâni
Departament de Siguranţă Statală
Strict Secret
Dosar: *Faţa de cer*
YN-74529
ax. 2203...”

Pe coperta la dosar se vede pată. Angajat ghiduş a transformat „e” din „cer” în „u” şi altcineva, refractar la poante, a refăcut cu furie „e”, îngroşând. „Faţa de cer”... Cum mama mă-sii tocmai eu am procopsit la asta? Zicea gagica din Colentina: „Eşti sakăr, beibi, Zău! Aşa sakăr că te fac toți dogii, ye?” Ce javră! Măcar de n-ar avea pic de dreptate... nu-i ca şcolita muiere-mea, aia seacă la cap cu pragmatică socială, la ţâţele calde, mai bine, cum le are Corali. Să văd... „Complexe orbitale anunţă că n-au detectat nimic palpabil. Se presupune existenţă de fenomen atmosferic perturbator, cu durată şi extensie spaţială limitată, indecelabil de pe orbită (anunţă Comunitate de Explorări Rumâno-Krajniene)”.

„Chipu este vizibil pe o suprafaţă de aproximativ 300.000 km^2, incluzând în totalitate teritoriu R.N.R... pare a fi fenomen atmosferic cu durată nedeterminată, dar nu e vizibil decât noapte...”

„Ochii la Domnu s-au deschis-au spre a lumina cale de neam ales de către El în a stăpâni lumea. Rumânii, ceia care...”

Noua Biserică Rumână, ăia de rit roman, cred. De ce eu la cazu ăsta? Măi sute de foi, digitale... uite: „baloane meteo... filmări... rezultate neconcludente... fata morgana... încă nici un rezultat palpabil...”, tot aşa, eu

comisar de anchetă. Păsărească lor!

„Martor Aaron Popescul: Numa’ ce s-antunericit, de trăbăia să văd luna, că-n rest iera negru, pic de stele, ceaţă de la fabricu dă plungere. Altă seri vedeam luna întragă, aşa un cerc galben, alb al’dată, prin fum care trecea peste. Aşa, da’ acu’, adică atuncea, acu’ văd mai ceva, la vro doi-trei dăşte dă lună. Ce-o fi, zic, ce-o fi? Iera o mutră, atuncea-m văzut întâi, moaca aia, nu chiar moacă, da’ ştiţi, ăia doi ochii luminează albastru-albastru-albastru pă toată strada, forza, şî nasu’-ascuţit, gură, de... o moacă dă om serios, cum puteam vedea să închipui că-i cap, da’ nu vedeam alta, numa’ atât.

Comisarul: Martoru este rugat să afirme insistent când s-a întâmplat evenimentu.

AP.: Ăă... cre’ să fi fost la 12-l3 d-a doua, că pă 16 ţineam amintire dă pă greva chefere ş-am tocat groaza dă parale la simulator. Ye, ere’ că doişpe noapte, pă treişpe...”

Enervant. Toţi analfabeţi, mie nu a plăcut când a pus la noi dictafon, de a fost greva de grefieri... atunci au curăţat pe Ghiţu Arabu... Doar nu să citesc tot, e gros, gros... tâmpit nu sum...

„Martor Iussuf-Karel Dăboleanu: Atunci era noapte cu lună plină; curată, stăpâna de mări ieşise, rar se abăteau valuri de fum peste argintu ei. Cred că tot atunci am observat întâia oară Chipu. Nu aş fi uitat poate dacă nu era lumină, lumina aceea albastră şi pură izvorând din ochii la el. A fascinat, eu, pentru eternitate, de atunci admir în fiecare seară şi parcă eu apropii nemijlocit de el. Nu-i aşa că-i minunat, domnu stimat comisar?... a, nu, dumneavoastră, înneguraţi în tenebre şi spaimă, noaptea albastru...

C: Rugăm, nu interesează talente telepatice. Dacă mai aveţi ceva de spus în cazu acesta...

I-K.D.: S-a deschis ca o rană în trupu de cer. Ochii la el ţin locu de stele pe care am pierdut...

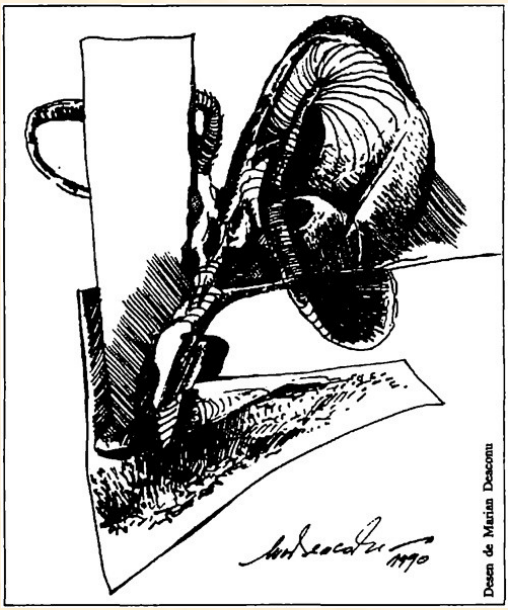

C: Suficient, domnu doctor.”

Alt nebun... Am comandat tutun şi flash Coke. Încă declaraţie...

Comisarul: Fă, bă, poveste clară, altfel ai belit! Şi zi tot, tot! Cum ai nume?

Martor Matacbe AB-4: Matache, deratizor 3, da’ gagii zic eu Şomâcu.

Trei sferturi deratizori creaţi prin mutaţii genetice capătă porecla. Ăsta special la dosar...

M.AB-4: Io fum chemat la domnu stimatu judecător la deşobolănire acolo, pe IMGB 8, la Berceni II. Sara, ştiţi, noi ăştia numa’ sara lucrăm, ziua-i odihnă, atunci şi şobolii. Nu ca’nainte, io-am fost orfan pe străzi de luat la mutaţie, că dac-aveam tată tare...

C: La obiect...

M.AB-4: La obiect, eu am dus pe la 9 sara cu metrou’ dă noi, am mai stat p-acolo, d-o bere cu gaşca dă gunoaie, ’ceau că tocma’ au prins ghenă de hârtie reciclată, potoleau pe săturate şi loz mult. Gimi, ăla mic, plângea că nimereşte numa’ coji de rahaturi ş-uleiuri puturoase, ars la el una şăfu păste bot... A, io cred că nu făcuse la Gimi mutaţia bine, mai am io gaşmet, zice că şobolanii are gust dă mort, io cred că şi la el greşiră, la mine place şobolani de mor, ză best of best, ciocolată Merveii. Şi şoareci merg, crănţăne fain, da’-i prea dulceag, ei plac la dama mea, io după 7-8 şoboli îs sătul de vine să cânt, zău! Nici nu ştiţi...

C: Ascultă, de ce vorbeşti tu?

M.AB-4: Scuzaţi, domnu, stimate, da... De domnu stimat Răusesco... Am stat cu băieţi nu mult, o şustă la foc de cauciuc, până s-a făcut vreme de ieşit la şobolani, am găsit puşti golan care să lăuda c-are două puţe ş-avea, p-onoarea mea! Puştiu a arătat cum ia el ţigări din guri numa' că se uită la ele, şou tare da' dup-aia la el a rupt gâtu Giordi, că şutise portfelu, avea vreo 50 dă recşi şi ceva lei mărunt, ăla luase tot aşa, cu ochii. Eu am dus după, pă drumu ăla dă viloaie, fluieram aşa, odată am văzut unu gras la zid, am aruncat pă el, ras, că aveam foame, şî când eu am uitat sus văzut chipu ăla, da' io obişnuisem 'nainte cu el aşa serios, încruntat era dacă avea frunte, da' n-avea. Numa' atuncea lumina albastră a lăsat pă mine şî... eu uitat cum zâmbeşte, la mine zâmbea aşa, curat, cu ochii la el albaştri şi luminoşi, buni... am simţit deodată că plutesc, chiar pluteam, domnu stimat comisar, jur, începui eu să zbor vreo trei palme de pământ şi eu simţeam cum aşa uşor, fericit, aş fi vrut să fie toţi bucuroşi ca mine, lumea era atât frumoasă şi bună când ochii la el albaştri veghează acolo sus, vegheau, veghează la noi...

C: Ascultă! Tu baţi joc de noi? Nu mai beli ochii ăia ca Sfânta Fecioară!

M.AB-4: Ce?... A, scuza, stimate domnu, scuza mea, duc eu vorba. Am fost pe la nouă jum'ate la domnu stimatu Răuşescu, la poarta aia mare, cu zid marmură şi fier spaţiel a deschis paznic mare, lat. El la eu tras şut în cur când a lăsat să trec, aia aşa, dă poantă, io-am râs, dup-aia a venit domnu stimatu. Mergea pă alee cu iarbă cu fiica, una blondă, ţâţoasă, dă vro 16-17, bunăăă! Aia 'cea not tok cu enimăls, servanţi poate betăr, da' ăsta nu, că betăr el la travalii şî a zis p-unde să caut, în pivniță mai mult ş-atunci se uită un pic în sus, la chipu', că lumina ca dracu' dă albastru în sara aia. Am uitat şî io: zâmbea chipu şî p-onoarea mea că nu e halucinări, io... da, am simţit iar bucurie, parcă simt şi acum, steaua de singurătăţi pentru eu, animal creat de voi. Inima mea sălta în piept, simţeam

să explodez de bucurie... Brusc am auzit, ţipăt şi am uitat, în jos, de unde zburam peste lume de gunoaie: fiica la Răusesco urla ca descreierată şi smulgea haine de pe ea. Avea trup superb, eu gata eram de iubire, ce păcat, era atât de găunoasă, simţeam mintea la ea de putregai tânăr. El... el s-a lăsat în genunchi, râdea la chipu ce zâmbea cu bunătate, iar eu bucuram o dată cu ei. Dar Răuşesco a început să plângă, să ţipe că nu mai poate, arde albastru, bolborosea ceva de morţi de foame şi fiu ucis, de crimă la el, de cinci care a câştigat alegeri zonale şi el a găsit bube, a condamnat la anulare, Doamne, cât murdari pot fi oamenii! Tot el sau oamenii de el uciseseră pe preotu Petruleasa, iar fiică de el nu era de el, ştia, se culcase cu ea... Oribilă, atât de oribilă era minte la el şi groaznice zbateri, eu aveam plin de milă de el, aproape că să plâng eu. La urmă a fugit în casă. Am auzit pocnet, fiică-sa a alergat spre mine şi sta agăţată de picioare la mine, eu coboram spre pământ. Ea tras de eu după ea înspre casă şi acolo, în una cameră, am găsit pe Răuşesco împrăştiat în bucăţi, sânge şi cioburi de oase mânjeau pereţi, podea... Chipu de pe cer a stins zâmbetu, a închis o clipă ochii, a stins albastru în care scăldase pe noi, apoi a redeschis. Erau la fel ca înainte, senini şi serioşi.

Mai jos în fişă scria: „AB-4-pericol comunitar de la telepatie şi halucinaţii, reacţii necontrolate. Posibil ucigaş la Răuşesco. De investigat-comisar Pamfil Ştefulea:” Apoi: „AB-4-anulare, executat 20.08.2203.”

Era doar jum’ate dosar. După aia veneau, mor mulţi.

„...Chipul zâmbea. Am auzit ţipătu, dar nu ştiam...”

„...a fost atac de cord, dar domnu stăpân pomenea de zâmbet albastru care nu...”

Tot aşa, multe. La fel. Nu era că eu sum fricos. Dar la dosar era însărcinaţi Pamfil Ştefulea, care a murit suicis, alt nume, Fiodor Ornelov, ăsta pe el a implozat, uite, colonelul Al-Assad Berrer, atac de cord, alţii, alţii, exces neuronime, virus nucleat... eu sum al 27-lea. Ştiam: la toţi ceilalţi zâmbise Chipu.

Măcar să am putere să nu uit eu pe cer...

Cerusem posibil information pe InterNet, măcar că nu era nimic. Cred că aveau careva ceva cu mine să pună pe cap „Fața” asta de cur, de cer...

Seara am plecat. Nu ştiu cum, dar n-am avut să simt c-aş merge cu glisoru. Am lăsat la şoferu de mine taxa de zi. Am trimis liber, are el bucurie azi. Plângea la mine că nevasta înşeală când el e în lucru noaptea, vroia să afle măcar cu cine. Eu nu stau departe de Comisariat, zece minute. Pe drum aud explozie. Nu e treaba de mine, am văzut pe ecran de mână că explodase casă prăpădită cu lider democrat. Facţiune de roşii... Era beznă, nici lună, mergeam pe lângă ziduri cenuşii, dărăpănate de la blocuri de Ferentari. Strada plină de gropi, noroi de ploaie, pustiu. Nu mai ploua. Un locom suspendat, decapotat, trece pe lângă mine, care trei puşti cu inele aur în nări. Avea tatuat la obraz seceră şi ciocan roşii, urla mândri, arme în mâini, fluiera. A trecut cu urlet, unu chel, cu plăci zimţate, cornoase şi verzulii în creştet – cred că era „dinos”, ăia a strigat ceva cu rânjet. Apoi era linişte. Am simţit deodată chipu. Deasupra mea, mare. N-am putut. Trebuia să văd, era ca reflector albastru pus pe eu.

Privea serios la mine, corect la mine privea. Ochii din cer, larg deschişi, au încruntat puţin, dup-aia a zâmbit. Doamne! A zâmbit! Am râs şi eu, am vrut a fi bun, fiindcă a învăluit pe mine o căldură bună, curată, blu. Apoi a început să doară, chipu răcit, parcă vroia să părăsească, era scârbă acolo, de ce? Adus eu aminte cum gâtuisem pe Malcolm de la Innerprize, când să scap de delapidare, am văzut pe el cu ochi holbaţi, zbătea slab în mâini la mine... Procese la cei douăzeci de trădători care nu erau... Corali, la petrecerea aia, am ridicat ea să ţopăie pe umeri la mine, la ventilatoru antic, cu palete... intenţionat, da. Una din palete din alea, rotind, a izbit la ea în frunte, a tăiat calota, ce semn urât, acum e plină de sânge şi lacrimi de la ea, de la mine aici... un ticălos, şi el zâmbeşte de sus, ironic, e rece albastru, dar nu vreau! Brusc, chipu dezvelit. De sub norii de fum şi am privit: eram *eu,* chipu de eu în clipă de-atunci!

Undeva se aude explozie. Ştiu, locom-ul cu trei puşti a lovit de zid, e făcut praf. Eu caut pistolu neutro, dar nu vreau, numai că nu se mai poate, nu pot răbda, lacrimi eu simt curg, iar el/eu zâmbeşte/zâmbesc, de-acolo de sus. Mare rană în cer, rană de păcat, zâmbetu e plâns, iar râsul

– jale. Veşnic tot el, azi eu, căci veghea înseamnă pedeapsă.

„Fericiţi cei săraci cu duhu, că a lor va fi împărăţia cerurilor.”